

Fortiden, og at gaae næsten tre Menneskealdrer tilbage — thi, dersom dette gif an, skulde jeg for min Person være tilbøielig til at stemme derfor, fordi — hvad jeg tidligere har anført — denne Forordning af 1771 betragtede Sagen fra den eneste rette Side —, og da det fremdeles maa findes meget ønskeligt, at Vedkommende kunne blive befriede fra de Ulemper, den Uleilighed, Tidsspilde og de Bekostninger, som ere forbundne med Bevillings Erhvervelse, saa er det derfor, og ene og alene derfor — hvilket jeg beder udtryffeligt bemærket — at jeg har udbedet mig Tilladelse til at henvende denne Forespørgsel til den høitærede Justitsminister:

„Om det høitærede Justitsministerium ikke maatte finde sig foranlediget til at forelægge Thinget et Lovudkast, hvorved Forordningen af 23de Mai 1800 modificeres saaledes, at Ægteffaber navnlig med Broders eller Færbroders og Morbroders Enke — det Sidste maa skee med visse Indskrænkninger i Henseende til de Paagjældendes Alder — herefter kunne indgaaes, uden at de Vedkommende dertil behøve at søge Kongelig særdeles Tilladelse eller Bevilling ad mandatum.“

Justitsministeren: Jeg har ikke tænkt paa at fremkomme med et Lovforslag af det Indhold, som antydes i Spørgsmaalet, og jeg tvivler ogsaa paa, at jeg, om jeg tog Sagen under nærmere Overveielse, vilde komme til det Resultat, at et saadant Lovforslag burde fremmes. Jeg anseer det i det Hele taget ikke for ønskeligt, at der gives Love angaaende ganske enkelte Punkter af en vis Retmaterie, med mindre at der dertil har viist sig en særdeles Trang; men jeg troer ikke, at en saadan Trang i det nærværende Tilfælde er tilstede. Jeg er med den ærede Rigsdagsmand, som har fremfat Spørgsmaalet, fuldkommen enig i, at det maa ansees for ønskeligt, at Bevillingsvæsenet saa meget som muligt indskrænktes, og at Statsborgerne erholde Ret til at foretage det, som kan ansees for tilladeligt, uden at behøve at søge Tilladelsen som en Naadessag; men, for at opnaae dette Niemed, troer jeg ogsaa i Almindelighed, at det vil være rigtigst, at hele den Retsgjenstand, angaaende hvilken Bevillinger sædvanligen gives, tages under nærmere Over-

veielse, og ikke blot enkelte Punkter af samme. Jeg troer, at om man ogsaa udarbejdede et Lovforslag af det Indhold, som antydet, var man dog ikke vis paa, om Bevillinger i lignende Tilfælde som de omtalte ville kunne undværes. Der er i selve Spørgsmaalet antydet, at der muligen kunde være Anledning til, naar der skulde gives en Regel om Ægteffab med Færbroders og Morbroders Enke, da at fastsætte en Aldersgrændse. Det er vistnok, at, naar der har været Spørgsmaal om at give en saadan Bevilling, har man taget Hensyn til Omstændighederne, og navnlig ogsaa til Forholdet mellem de paagjældende Personers Alder, som vilde indgaae Ægteffab. Men det indsees lettelig, at der ikke kan gives en saadan absolut Aldersgrændse, indenfor hvilken Ægteffab uden al Forargelse kunde indgaaes, men at Forargelsen, naar denne Aldersgrændse paa nogen Maade blev overstreden, var saa stor, at Ægteffabet under ingen Betingelse kunde tillades, og, naar en ny Lov udkom, vilde fremtidig ingen Dispensation kunne gives fra denne Lov; thi Grundlovens § 32 bestemmer, at den nuværende Ret til at give Dispensation fra de nugældende Love skal vedblive i samme Omfang som hidtil, hvori formeentligen ligger, at der ikke skal være indrømmet Administrationen en saadan Dispositionsret med Hensyn til nye Love, naar ikke Noget derom er bestemt i selve Loven. Men det vilde jo være uheldigt, hvis man skulde give en Lov og deri optage en vis Alder, men tillige tilføie, at der i visse Tilfælde kunde gives Dispensation, naaget denne Aldersgrændse var overstreden. Hvad det andet Tilfælde i Forespørgslen angaaer, nemlig Ægteffab med Broders Enke, da nægtes det vist ikke, saa vidt mig bekendt; men imidlertid vilde der dog neppe være tilstrækkelig Anledning til at udtage dette enkelte Punkt af Ægteffabmaterien og derom give en særskilt Lov, og desuden gives der ogsaa Svogerffabsforhold af ganske samme Art og Grad, som muligen dog kunde antages at være til Hinder for Ægteffab, idet man kunde mene, at det kunde afstedkomme Forargelse. Naar man nemlig antager, at der i Almindelighed ikke kunde være Noget imod at tillade Ægteffab med Broders Enke, vilde der dog vistnok kunne opstaae Tvivl, om